MIELIPIDE

Uudistuksen myötä kunnaneläinlääkäri laskuttaakin nyt ensin kuntaa, kunta puolestaan lähettää laskun ja tiedot käynnistä aluevirastolle, joka laskuttaa siipikarjatuottajaa. **ANNINA RUOTTU MIELIPIDEKIRJOITUKSESSAAN**

LUKIJALTA

EU kuitenkin se pienempi paha

Väitän, että EU on Suomelle Jyrki Kataisen ja Jutta Urpilaisen hallitusta pienempi paha. Hallitus lupaa työtä ja oikeudenmukaisuutta, mutta EU tukee konkreettisesti työllisyyttä esimerkiksi rakennerahastojensa kautta. Siinä missä Suomen hallitus on kurittanut maaseutua ennen näkemättömällä tavalla, maaseudun kehittäminen on yksi EU:n painopisteitä.

Kokoomus ja SDP ovat kohdistaneet suurimmat leikkaukset valtiontaloudessa maatalouteen. Byrokraattisesta hankaluudestaan huolimatta EU:n maatalouspolitiikka on tuonut pitkäjänteisyyttä ja sellaista ennustettavuutta, jota ruuantuotanto kaipaa ja jota nykyinen hallitus on nakertanut.

Olen nyt kiertänyt eurovaaliehdokkaana kymmeniä tilaisuuksia. Aihe, joka ehkä eniten saattaisi kaivaa väitteeltäni maata jalkojen alla, olisi palautteen nojalla unionin jäsenmaksut. EU:lle jäsenmaksut ovat suurin tuloerä ja koska ne perustuvat hyvin pitkälti jäsenmaiden bruttokansantuotteeseen, Suomi vauraana maana pulittaa unionin suuntaan pitkän sentin.

Tosin niinhän hallituskin maksattaa meillä kansalaisilla veroja ja ottaa osansa myös kuntien verokertymän kautta. Eikä Suomessa poliittisilla päätöksillä varoja ohjata todellakaan aina sinne, mistä ne otetaan. Kotimaisena esimerkkinä autoilu ja tiestön kehittäminen tarjoavat hyvän vertailukohdan.

Valtiovarainministeriö on arvioinut, että autoiluun liittyviä veroja ja maksuja kerätään tänä vuonna jopa seitsemän miljardia euroa. Liikenneverkkoon kohdistetaan näistä rahoista tälle vuodelle vahvistetun valtionbudjetin mukaisesti noin 1,7 miljardia euroa.

Koko seitsemän miljardin pottia tuskin mikään hallitus kohdistaisi pelkästään tiestön ylläpitämiseen ja parantamiseen, mutta epäsuhta kertoo sinipunan suhtautumisesta koko laajan Suomen kehittämiseen.

Hallituspuolueista ennen muuta kokoomus on profiloitunut EU-myönteisenä puolueena, joka ministereitä eurovaaliehdokkaiksi nimittäessään on korostanut puolueen korkeita tavoitteita Eurooppapolitiikassa.

Kokoomukselle uskoisi siksi olevan tärkeää vahvistaa mielikuvaa, että EU voidaan nähdä kaikista hankaluuksistaan huolimatta myös positiivisena tekijänä. Hallituspuolueena kokoomus ei ole halunnut tätä mielikuvaa vahvistaa.

EU on omaa toimintaansa paaluttavilla sopimuksilla pitänyt huolen siitä, että päätöksenteko olisi mahdollisimman kansanläheistä. Keskustelu EU-tasolla valmisteltavista asioista on kuitenkin Suomessa hyvin suppeaa.

Maakunnillemme merkitykseltään korvaamattomien rakennerahastovarojen kohdentaminen päätettiin Suomessa ministeriötasolla. Palveluja keskitettiin suurmmalle alueiden sisällä niin, ettei kaikkia toimintoja ole enää jokaisessa maakunnassa.

EU oli ohjeistanut toisin, jotta päätöksenteko mahdollisimman lähellä tukien loppukäyttäjää toteutuisi.

Sehän on jo toki monessa muussakin hankkeessa huomattu, etteivät hallituspuolueet luota paikallisesti tehtäviin päätöksiin.

EU luottaisi, keskusta luottaisi. Se on periaatteellisesti ja yhteiskunnallisesti merkittävä ero.

Elsi Katainen
eurovaaliehdokas ja kansanedustaja (kesk.)

VIERASKOLUMNI

Minä, yhteiskunta – vai me yhdessä?

Jos saisin laittaa prosentin veroistani valitsemaani kohteeseen, niin nyt siitä kilpailisivat varmaankin Lastenlinna, Syyrian pakolaiset ja ilmastorahastot.

Ajatus siitä, että saisin itse kohdentaa osan veroistani on houkuttava, mutta en silti toivo sellaista järjestelmää. Kaikkien ääni ei olisi yhtä suuri ja julkisuuden vaikutus rahojen kohdentamiseen olisi liian suuri. Demokratia toimii paremmin.

Kysymys omien verojen kohdentamisesta on osa pohdintaa siitä, mikä kuuluu yhteiskunnalle ja mikä yksilölle. Valitettavasti tätä keskustelua käydään syvistä poteroista.

Jos muistuttaa ihmisen omasta vastuusta, on kova oikeistolainen ja jos vaatii yhteiskunnalta enemmän, on kaukaa laitavasemmalta.

Minusta kumpikaan laita ei tuota parasta yhteiskuntaa. On selvää, että ihmisyyteen kuuluu vastuu itsestään ja lähimmäistään. Hyvässä yhteiskunnassa ihmiset pyrkivät olemaan toisilleen hyviä ja yritteliäisyys kannattaa. Yhtä selvä on, että meillä on hyvin erilaiset mahdollisuudet kantaa tuota vastuuta. Kaikkia on autettava tarpeen mukaan.

Kaukaa oikealta joku ehdotti, että ihmiset maksaisivat itse osan elintapasairauksiensa hoidosta. Maksattaisimme siis ihmisillä sen, että heillä on esimerkiksi alkoholismille tai liikalihavuudelle altistava geeniperimä. Ajatus on raadollinen.

Vasen laita on puolestaan taipuvainen vääristämään koko keskustelun. Jos heille sanoo, että kannetaan vastuuta toisistamme niin he kuulevat sen niin, että vapautetaan yhteiskunta sille kuuluvasta vastuusta. Eihän sen niin tarvitse olla.

Ajattelen, että paras yhteiskunta syntyisi, jos hyväksyisimme ajatuksen jaetusta vastuusta. Tämän ajatuksen äärellä ollaan esimerkiksi silloin, kun laitamme tupakkaan haittaveron, mutta maksamme siitä aiheutuvat sairauden yhteiskunnan varoista.

Hyvää jaettua vastuuta näen myös omaishoidossa, jossa ihmiset auttavat läheisiään, mutta yhteiskunta tekee sen mahdolliseksi. Ihmiset voivat halutessaan hoitaa omaisiaan omassa kodissaan, mikä tulee myös yhteiskunnalle edullisemmaksi. Lomitusjärjestelmä maatalousyrittäjille helpottaa ihmisten arkea kun yrittämisen jatkaminen ja jaksaminen voi olla pienestä kiinni. Tässä yhteiskunta voi vielä petrata omassa vastuussaan.

Myöskään vapaaehtoistyön rajoja ei pidä vetää liian tiukoille. On ollut mahdollista tuoda vapaaehtoiset vanhusten ulkoiluttajat hoitopaikoille ilman, että se romuttaa systeemin tai vie hoitajilta työpaikat.

Perinteisessä hyvinvointivaltiossa malli on rakentunut viranomaisten luokittelulle. Meidän on nykyaikana luotettava enemmän ihmisiin ja kannustettava heitä löytämään oma polkunsa.

Julkisen vallan on toimittava turvaverkkona ja trampoliinina, joka auttaa ihmisiä tekemään heidän haluamiaan elämänvalintoja. Sosiaaliturvan on kannustettava ja tehtävä mahdolliseksi erilaiset mielekkäät tavat tehdä työtä ja joustaa arjen tilanteen mukaan. Verotuksen on minimoitava talouden haitallisia vaikutuksia ympäristölle, terveydelle ja ihmisten väliselle eriarvoisuudelle, mutta samalla taattava ihmisille niin suuri vapaus ja kannustavuus kuin mahdollista.

Tarpeetonta sääntelyä voidaan myös purkaa. Esimerkiksi pienpanimoiden pitäisi voida myydä tuotteitaan ulos suoraan asiakkaille - kyse on olutkulttuurista, ei alkoholismista. Luotetaan ihmisiin. Luottamuksesta kumpuaa myös vastuu ja luovuus.

En usko, että selviämme tulevaisuuden hoivalupauksesta jos torjumme ihmisten halun kantaa huolta läheisistään. Siksi toivon, että keskittyisimme pohtimaan sellaisia yhteiskunnallisia ratkaisuja, joissa yhdistyy sekä ihmisen oma että yhteiskunnan vastuu.

VILLE NIINISTÖ on ympäristöministeri ja vihreiden puheenjohtaja.

ville.niinisto@eduskunta.fi

TV:ssä vikaa

Telkkariini on tullut vika. Kesken hiihtolähetyksen, tai nyt jo muunkin ohjelman, ruutuun tulee henkilö, joka höpisee slangilla ”fudiksesta”. **Ällöä**

Perunaa

Super-marketin tarjous. Viisi kiloa perunaa 1,99 euroa. Ei ole kilohinta paljoa muovikassia kalliimpi. **Ei nimimerkkiä**

Rahalla saa

Mildola kaipaa rypsiä ja kauppa lähituotteita. Hintoja nostamalla tavara alkaisi liikkua. Näin markkinatalous toimii. **Ei nimimerkkiä**

Vientiä

Viljelijöitä patistetaan panostamaan vientiin, ihan hyvä idea. Kuka osti edellisen viljelijöiden vientiliikkeen hiljaiseksi? **Maajussi**

Ratkaisu?

Vastaanotolle 0,5 promillen alkoholiraja, niin lääkäreitä riittää sairaille. **Teuvo**

Tuesta

Maidon pohjoista tukea koskeva ratkaisu on aivan oikea ja hallintokulut esimerkillisen pienet. **Fantastista kokoomus**

Mahtava mainos

Voisin katsoa lehden TV-mainosta uudestaan ja uudestaan. Positiivinen, iloinen ja hyvin tehty. Tulen hyvälle tuulelle. Ostaisin lehden, jollei se jo tulisi meille. Hyvä. **Kiitos**

Vastaus

Nimimerkille ”Haittaaks se”. Vähennä kiireesti karjaa tai lopeta karjanpito. **Ei nimimerkkiä**

Kiitos

Hyvä Hannu Katajamäki (MT 10.2.). Erinomainen satu. **Lukija maalta**

Kiitos Esko Rajala rohkeasta kirjoituksesta (MT 10.2.) Totta joka sana. **Myös vainottu**

Ilonaihe

Metsäteollisuuden menestys on Suomen ilonaihe. Saa nähdä, onnistuuko hallitus pilaamaan senkin veroratkaisuillaan. **Ei nimimerkkiä**

Uraania

Uraanista saa elämyksiä vain harvat, mutta ainutlaatuisesta luonnosta saa nauttia kaikki, etenkin kun ydinvoiman tarve vähenee. **Ulkoilija**

Virhe

Kiitos Saarioinen. Teitte karhunpalveluksen myydessä lihanhankinnan Atrialle. Vasikan hinta romahti 30 prosenttia. **Satakunta**

Kehtaako Atria maksattaa suomalaisilla kuluttajilla Venäjälle viedyn sianlihan, kun saa siitä 1,25 euroa kilolta. Samoin tekee Valio. **Kelpais tännekin**

Metsästäjien rivit saatava suoriksi

Metsästäjien järjestämät hirvipeijaiset ovat monella kylällä vuoden ainoa yhteinen tilaisuus. Vuosikymmeniä toimineet metsästysseurat ovat takuulla vuosijuhlansa ansainneet ja samalla osoittavat kiitollisuutta niille, jotka ovat aikanaan osanneet tarttua ajan haasteisiin. Pohjoisen komea luonto on ympäristö, josta on kaukana kavala maailma.

Metsästysseurojen tekemä talkootyö ei näy julkisuudessa, hirvikarjan hoitokin tapahtuu vähin äänin.

Metsästyksen vaikutus eläinkantoihin hirveä lukuun ottamatta on vähäinen.

Paljon enemmän niihin vaikuttavat talousmetsien käsittelyt ja metsästyksen rajoitukset välillisesti. Ilveskannan kasvattaminen vie maalinnut ja jänikset paikallisesti niin vähiin, että esimerkiksi täällä Perämeren pohjukassa ilves on jo paikoin syömässä ruokapöytäänsä puhki.

Aselaissa on ollut kiristämisen varaa ja on hyvä, että aseiden lähtökynnystä on madallutettu. Mutta täytyy myös muistaa, että rikokset ja surmat eivät tule jatkossakaan kaatumaan aseiden puutteeseen, oli jahtiväen aseilla minkälaiset vaatimukset tahansa.

Metsästys on organisaatioiden muutoksessa kokenut uuden työnjaon.

Metsästysviranomainen, riistakeskus, on rakentanut itselleen norsunluutornin luontoaktivistien ja metsästäjien välimaastoon ja jakaa sieltä suurpetojen kaatolupia huutoäänestyksen perusteella. Tehtävä ei ole helppo eikä kiitollinen – se on jo tullut julkisuudessa selväksi.

Todellinen paikallinen ja näkyvä toimija on nyt riistanhoitoyhdistys. Se ei kuitenkaan ole seurojen välitystuomioistuin eikä jaa enää hirven kaatolupia omasta navetasta tai Ara-Matin liiteristä.

Riistanhoitoyhdistys edustaa ja edistää parhaimmillaan paikallista ja monipuolista metsästyskulttuuria. Mutta sillä on oltava paikallisten seurojen tuki, sillä siellä ne todelliset osaajat ja tekijät ovat.

Minulle oli vuonna 1995 suuri yllätys, kuinka arvostettu pohjoisen metsästysperinne on myös eteläisessä Suomessa. Tämä kävi ilmi, kun julkaisin tutkielmani pohjoisen ketun rauta- ja myrkkypyynnin historiasta ja sitä kysytään edelleenkin. Mutta vakuutuin myös siitä, että arvostus säilyy vain sillä, että metsästys säilyttää rivinsä suorina.

Vuosikymmeniä toimineita metsästysseuroja ei siksi pidä aivan vähällä kummalla uhrata julkisuudelle henkilökohtaisten ristiretkien näyttämöksi ja yhteistyökyvyttömien pilkottaviksi.

Jokainen meistä erehtyy, mutta vain hölmö pitää kiinni virheistään. Ja kyse on pohjimmiltaan vain harrastuksesta.

Ihmiset vieraantuvat luonnosta ja samalla katoaa sen tuntemus ja luonnossa selviytymisen perimätieto. Niinpä ajan kuluminen on myös tuonut metsästykselle uuden haasteen: valistustoiminnan peruskouluissa. Siinä tulee samalla aivan uutta tietoa monelle opettajalle.

Eero Yliniemi
Keminmaa

JOEL ROSENBERG

Riistanhoitoyhdistys edustaa ja edistää parhaimmillaan paikallista ja monipuolista metsästyskulttuuria. ”Mutta yhdistyksellä on oltava paikallisten seurojen tuki, sillä siellä ne todelliset osaajat ja tekijät ovat”, kirjoittaja arvioi.

Laskun kierrätys tuplaa hinnan

Uusi eläintautilaki astui voimaan tämän vuoden alussa. Vuosittain otettava virallinen salmonellanäyte siipikarjatiloilta on uuden lain myötä tullut tuottajalle huomattavasti kalliimmaksi ja byrokratia lisääntynyt.

Aiemmin näytteet otettuaan kunnaneläinlääkäri laskutti suoraan tuottajaa.

Uudistuksen myötä kunnaneläinlääkäri laskuttaakin nyt ensin kuntaa, kunta puolestaan lähettää laskun ja tiedot käynnistä aluevirastolle, joka laskuttaa siipikarjatuottajaa. Tämä maksaa lopulta laskun valtion tilille.

Käynnin hinta oli ennen uudistusta tuottajalle noin 80 euroa, uudistuksen jälkeen noin 200 euroa ja jos käyntiin menee yli kaksi tuntia, lisälaskua tulee 100 euroa/tunti.

Kuntien menoja yritetään supistaa sekä valtion ja kuntien välistä vastuun- ja kustannustenjakoa järkevöittää. Tässä tapauksessa valtion kirstuun kilahtaa jokunen euro, mutta mitä useamman instanssin kautta yksikin lasku kiertää, sen enemmän myös kuluja aiheutuu ja työaikaa kuluu.

Pienyrittäjän kukkaroa uudistus keventää näkyvimmin. Maa- ja metsätalousministeriön tulisi huomioida nämä seuraukset arvioidessaan uudistuksen kannattavuutta.

Annina Ruottu
kunnanvaltuutettu (sit.)
Lieto

Ei tullut rakennuslupia

MTK:n Maanomistus Suomessa esittelee, kuinka laki turvaa maanomistajan oikeudet perustuslaissa.

Asun Espoossa ja olen naismaanomistaja. Omistan maata Keski-Pohjanmaalla, mikä on kotiseutuani. Hain kahdelle, noin yhden hehtaarin kokoisille, omina tiloina oleville mailleni rakennuslupaa kahdelle omakotitalolle.

Rakennuspaikat ovat peltoja ja ovat tukioikeuksineen vuokrattuna. Rakentamisen oli tarkoitus alkaa vuokra-ajan loputtua.

Vuokralaiseni, joka on kunnan päättävissä elimissä ja ympäristölautakunnassa päätöksiä tekemässä, käytti hallintaoikeuttaan eikä antanut suostumustaan rakennuslupaan. Kuntaliiton lakimies velvoitti kuntaa tekemään kielteisen päätöksen oikeusturvaani vedoten. Vedin tässä vaiheessa hakemukseni pois päätöksettömänä.

Vuokrasopimusta tehdessä ihmistuntemukseni petti ja nyt onkin aivan ”rasistinen” olo paljon maita omistavien ja suuria tukia saavien isäntien jalkoihin jääneenä.

Meriittejä voi kerätä monella tapaa päätöksien tekoon, kunnallispolitiikkaan ja järjestötoimintaan.

Nyt vuokralaiseni voi ajella pelloillani rinta rottingilla vaikutusvallastaan nauttien.

Paluumuuttaja

Kirjoita napakasti

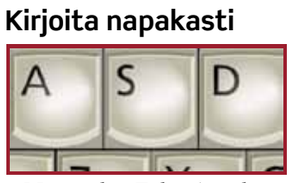

- Maaseudun Tulevaisuuden Lukijalta-sivu on yksi lehden luetuimmista osastoista. Sivulla käydään vilkasta mielipiteidenvaihtoa monista tärkeistä ja ajankohtaisista aiheista.
- Kaikkia tarjottuja kirjoituksia ei pystytä julkaisemaan. Uuden näkökulman löytäminen ja aiheen ajankohtaisuus johtavat useimmiten kirjoituksen julkaisuun. Samoin kirjoittajan esiintyminen omalla nimellään nimimerkin sijasta.
- Hyvä mielipidekirjoitus on tiivis ja napakka kannanotto MT:n lukijoille tärkeään aiheeseen. Se kannattaa rajata pituudeltaan alle 2 000 merkkiin.
- Tämän kirjoituksen pituus on 590 merkkiä.

Toimitus

Globalisaatio ei ole ainoa vaikeuksien syy

Ministeri Alexander Stubb esiintyi taannoin ykkösaamussa – muttei huolestuneena Suomen vientiteollisuuden hiipumisesta ja yritysten siirtymisestä ulkomaille. Kotimaassa yritykset siirtyvät yhä enemmän ulkomaalaisomistukseen.

Yli kaiken ministerin selittävistä mietteistä olivat globaalit markkinat. Hän selitti ilmiön luonnollisena. Toki nopeutunut tieto- ja lentoliikenne supistavat maapalloa. Syntyi vaikutelma, ettei globalisoituminen olisi hallittavissa. Se kiihdyttää ilmenemistään sekä taloutemme että tuotantomme on sopeuduttava – toisin sanoen taudin ainoa hoitokeino edistäisi sen lisääntymistä.

Aktiivinen raha etsii parempaa tuottoa. Yritykset etsivät omaa kustannustasoamme edullisempaa toimintaympäristöä. Oman teollisuustuotantomme kannattavuus on laskenut ja riskit kasvaneet.

Ainakin toistaiseksi Kiinan kustannustaso, vakaat olot ja valtavat markkinat sekä matalana pidetty rahan arvo houkutellevat sijoittajia siirtämään ja sijoittamaan teollisuuttaan sinne. ”Palkkiona” halvasta työvoimasta yritykset vievät ilmaiseksi uusinta länsimaista teknologiaa. Näiden vaikutuksesta tehokkuus on nostanut tuottavuutta vuosikymmenessä erääksi maapallon suurimmista talouksista.

Vaikka markkinoiden imu ja kasvanut tuottavuus perustuvat pääosin matalaan rahan arvoon, Kiinasta on tullut brändimaa ollen nyt muun muassa maapallon suurin autojen ostaja. Kohoavien kustannustason vuoksi kiinalaiset teettävätkin jo Etelä-Aasian maissa tekstiilituotteita, joita myydään mm. EU-alueella.

Ministeri Stubb näyttäisi hyväksyneen asenteen, että teollisuutemme on globalisoitumisen uhri. Selitellessämme sen negatiivisia vaikutuksia tunnustamme osaamattomuutemme ottaa markkinoista hyöty. Silloin kun olisi pitänyt varmistaa oma kilpailukyky, olemme lisänneet kotimaan kustannustaakkaa. Se aiheuttaa työpaikkojen ja verotulojen menetystä. Olemme rahoittaneet myös raskaaksi paisutettua hallintoa ja laajentaneet veropohjaa tuotannontekijöihin.

Näin tuhoamme itse kilpailukykyämme.

Esimerkiksi dieselpolttoaineveron nosto heikensi kilpailukykyä. Kemijärven sellutehtaan loputtua vero heikensi entisestään itärajan kuitupuun siirtoa Kemiin, jossa pian suljetaan paperikone. Puun käyttöä CHP-energiantuotannossa supistettiin lakiteitse. Viime vuonna voimaan tulleen pankkiveron lisäksi tänä vuonna tulee sähkölle windfall-vero, jolla sen hinta nousee.

Kotimainen hajautettu energiantuotanto lisäisi työllisyyttä, vähentäisi sähkön tuontia, pudottaisi sen hintaa sekä parantaisi teollisuuden kilpailukykyä, metsiemme kasvua ja kauppatasetta. Meiltä puuttuu kokonaistaloudellinen ajattelutapa. Nyt Kainuun ja itärajan puuta jää miljoonia vuosittain käyttämättä.

Metsän väärinkäyttöä on myös jättää se lahoamaan, kun hakkuurästejä on.

Kilpailuasemasta piittaamatta hallitus sälyttää uusia kustannuksia taloudelle taakaksi.

Devalvaation tarjoama takaportti on lukossa, jolloin politiikan ja talouselämän johdon kykyjä koetellaan kilpailukyvyn hoidossa ilman rahapoliittisia elvytyskeinoja.

Keskitymme niiden hyödykkeiden jalostukseen ja tuotantoon, missä kokonaistalous on voitollinen. Ei kohdisteta veroja valmistusketjun aikaisiin tuotannontekijöihin. Verotamme palkkojen ohella valmiin tuotteen jättämää voittoa.

Jos raaka-aineista ei kannata jalostaa mitään, kustannusrakenne on pielessä. Hallitus näkee syyn globalisaatiossa, muttei itsessään.

Pirkko Mattila
kansanedustaja (ps.)

VERKOSSA SANOTTUA

Tapaamme myös täällä facebook

4079
TYKKÄÄ
www.maaseuduntulevaisuus.fi

Neuvoja talouden tasapainotukseen

Pääministeri **Jyrki Kataisen** (kok.) kommentit tulevien leikkausten lujuudesta (”Katainen Ylelle: Tulossa tosi kovia päätöksiä”, verkossa 9.2.) saivat MT:n nettilehdessä aikaan laaja-alaisen talouskeskustelun.

Maaseudun harmaa talous kismittää nimimerkkiä Lisää tukea vai terveet markkinat!?!.

”Kansantaloudellisesti tuottamattomat tuet pois ja terveet markkinat tilalle! Minkäänlaisia maataloustukia ei tarvitsisi jos oikeana yrittäjänä saisin toimia terveillä markkinoilla.”

”Mutta näin maaseudulla suurimman osan kylän (rajallisista) töistä ja polttopuukaupasta tekevät työttömät / vireät eläkeläiset pimeästi.”

Kamreeri puolestaan haluaa tasapuolisuutta leikkauksiin ja arvosteluun.

”Veronmaksajien taakkanahan ovat erityisesti vasemmiston mielestä aina olleet maanviljelijät. Joten tasapuolisuuden nimissä olisi aika haukkua myös muita väestöryhmiä.”

Taloudellisesti ympäristöystävällinen parantaisi valtiontaloutta laskemalla veroja.

”Alkoholin hinta esim 15 % kalliimmaksi kuin virossa niin alkaisi ropoja kilistä verottajankin kirstuun. Autoissa laskettava vähä reilummin veroa mitä viimeksi korotettiin.”

Taloudellisesti ympäristöystävällinen on myös ihmeissään sopeutustoimien aikataulusta.

”Taloustilanne ollut selvillä kyllä aika pitkän aikaa joten sopeutustoimet ei ole kuin yhden vaalikauden myöhässä.”

Pääomaa Viroon

Facebookissa hallituksen toimia kritisoitiin Viroon investoineita suomalaisyrittäjiä käsitelleen jutun (”Suomalainen yrittäjyys tuplaantui Virossa”, verkossa 8.2.) yhteydessä.

”Pieni vinkki ihan iliman himasia ja ilimaseks: verojen kiristykset ei taida oikein ennää toimia tuohon..”, **Jarmo Mykkänen** kirjoitti.

Juha Heikkilä puolestaan näki mittasuhdevirheitä hallituksen toiminnassa.

” Hallitus tunaroi Suomen konkurssiin. Hallelujaa, nostetaan karkkiveroa!”

Lisäksi löydettiin yhteneväisyyttä Itämeren ympärysmaiden välisiin suhteisiin aikaisemmilta vuosikymmeniltä.

”Viro on Ruotsin 1970-luvun Suomi”, muotoili **Jari Lantta**.

Aihe innosti kommentointiin myös MT:n verkkosivuilla.

Nimimerkki pettua leipään ihmetteli yritysten toimintatapaa.

”Samaan aikaan Suomessa on valtava investointivaje. Jos kaikki yritykset ajattelevat vain puhtaasti kannattavuutta, niin Suomessa ei ole kymmenen vuoden kuluttua jäljellä enää yhtään mitään.”

JUKKA LEHTINEN